

1r Premi Poesia en Català

HAIKUS HUMORISTA

*Una olivera,
ran de mar, fruita olives
de peix farcides.*

*La gent distreta
és la gent que està
atenta
a una altra cosa.*

*Tens treball? Xamba
en un desert de feina!
I, potser cobres?*

*Va, compra, paga,
usa poc, gasta força,
afanya't, llença!*

*Menys Betlem, diuen.
Com més anem,
lamenten.
Ai, pessebristes!*

*Big bang, comença;
Big ben, tothom controla;
Bon vent!, acaba.*

*Tot el teu dia
de cara a la pantalla.
Què més vols ara?*

*Mil intents fallen;
mil un, d'atzar, triomfen.
Atzar, vals zero!*

*Pocavergonya:
Màxima moderança
d'un mínim apte.*

*Que Ford!, sentia
després de la trompada.
Deixarà marca!*

*Si veig l'estrella
i no miro la terra,
veig més estrelles.*

Lluís M. Gallifa i Planas

VI Jocs Florals per a Gent gran «Camp d'en Grassot - Gràcia»

26 d'abril de 2004

(1r Premi Prosa en Català)

L'ENTOTSOLAT

Tard o d'hora, si et passejaves sota els platanars a les deveses de la vila, te'l trobaves de sobte vulgues no vulgues, com un fantasma, en qualsevol reblincó del camí. Alt, dret com un ciri, trescant a pas de fer-ne via, en silenci sempre. Ni un bon dia, ni un adéu-siau. Sorrut, solitari impenitent, esquerp.

Espardenyes, un jersei discret i, això sí, sempre amb pantalons blancs de naixement, ara qui sap quan feia que no havien tocat sabó ni lleixiu, però amb la impecable ratlleta recta ben dibuixada de dalt a baix, que es devia mantenir gràcies al fet de servir-li de coixí en el desguàs tapat de l'autopista on s'acomodava, tot ell cobert i recobert de cartons per malpassar la nit.

Havia aparegut sense anomenar-se ni presentar-se a ningú i era clar que defugia de tenir tracte amb persones de tota mena. Hi topaves sense adonar-te'n a l'ombra del passeig. No et mirava la cara i estaves convençut que ell t'havia vist, et passava a tocar en direcció contrària a la teva i s'esfumava com un esperit rere la boira sense dir ni ase ni bèstia.

En aquell temps jo era l'alcalde. De seguida que la policia municipal m'assabentà de la silenciosa arribada, ens va preocupar la seva seguretat, vivint com vivia en solitari en aquella cofurna humida i inhumana. Així i tot, per més insinuacions i suggeriments que li féssim a fi d'internar-lo en alguna institució d'assistència social, els refusà de bell antuvi amb poques paraules:

- Deixeu-me estar. Ja estic bé, jo. No m'empiepu més!
A desgrat d'això, en arribar un hivern extraordinàriament fred, després d'una nevada de pam i mig pels camps glaçats, vaig encarregar a la policia i als serveis socials que vetllessin per aquell hoste vingut del cel i enemic de les relacions públiques. Efectivament, els agents s'hi arribaren per oferir-li la nostra ajuda si la necessitava i no ens vam sortir que l'acceptés perquè l'interfecte no era al seu amagatall. On s'hauria entaforat?
Igualment a la tardor, en què sovintegen per aquests topants les pluges i els aiguats, hi tornàrem, per por que el canal on s'ajaçava no s'hagués inundat, i tampoc no el trobàrem ni a fum de sabotots. Va ser l'anada per la vinguda. No el poguérem localitzar ni a mar ni a terra.

El misteri o l'estranya absència durava fins que el bon temps ens refeia i l'entotsolat reapareixia.

